

Arrest

nr. 160 571 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2013 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Z. OTHMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2013. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door:

*B., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Marokko
geboren te Tanger op (...)1969
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor ondertekend op 21.10.2009 met T.M.. In onze aangetekende brief aan betrokkene van 19.11.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een brief van het Vlaams gewest van 11.04.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

In zijn aanvraag verwijst betrokkene naar het feit dat zijn ouders over verblijfsrecht zouden beschikken en hij legt een kopie van de verblijfskaart voor om dit aan te tonen. Hij verklaart echter niet waarom dit gegeven op zich een reden tot regularisatie zou zijn. Bovendien legt hij geen bewijzen van verwantschap voor. Het louter voorleggen van een identiteitskaart- of verblijfskaart van de personen die men als familie benoemt, is als bewijskracht niet voldoende om te kunnen spreken van verwantschap.

Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sedert 2004 in België zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 5 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft hij gedurende 5 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich echter te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten.

Hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich aangemeld voor Nederlandse lessen, hij is een actief lid van de Islamitische en Kulturele vereniging in Hoboken, hij gaat regelmatig naar de moskee en hij legt een arbeidsovereenkomst voor alsook getuigenverklaringen van vrienden en kennissen), kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden. (RW, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).”

Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 juni 2013. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van LM, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

B., M. geboren te Tanger op (...) 1969, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die *in casu* ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd. Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst te gaan om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat de Raad van State uitdrukkelijk stelde in het vernietigingsarrest dat het volgende stelt: (...)

Dat derhalve uit dit uittreksel uit het arrest blijkt dat de buitengewone omstandigheden enkel kunnen worden aanvaard voor zover het gaat om buitengewone omstandigheden waarvan de Raad van State stelt dat het buitengewone omstandigheden kunnen zijn.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag.

Bezwaarlijk kan men het argument dat er juist voor zorgt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen bij de Burgemeester en dus niet naar het buitenland dient te gaan niet opnemen in de beoordeling van de gegrondheid.

Meer nog, de aanvraag van verzoeker bevatte uitdrukkelijk volgende passage:

"Deze instructie vermeldt een aantal specifieke omstandigheden die de toekenning van een machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de in het artikel 9bis (of oud art. 9 al.3) vermelde buitengewone omstandigheden en de grond van de zaak. Verzoeker zal dit verder dan ook niet doen. Indien dit toch nodig zou zijn, verwacht verzoeker dat hij hiervan per kerende en via zijn advocaat op de hoogte wordt gesteld."

Dat verzoeker met deze passage met andere woorden meent dat wanneer aan één van de voorwaarden van de instructie is voldaan, zowel de ontvankelijkheid als de grond van de zaak daardoor bewezen zijn.

Dat derhalve gedaagde gehouden is uit te leggen waarom de buitengewone omstandigheden geen aanleiding geven tot een beslissing tot gegrondheid van de aanvraag.

Het niet doen leidt immers tot een niet afdoende motivering, namelijk een motivering die bij de beoordeling van de gegrondheid geen rekening houdt met de beoordeling van de ontvankelijkheid.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

1. Wat betreft het vertrouwensbeginsel

Los van de toepassing van de instructie kan niet naast de brief van 19.11.2012 worden gekeken. Hierin stelt gedaagde dat verzoeker een BIVR zou krijgen indien hij een arbeidskaart B bekomt.

Dat deze brief geen enkele tijdbepanking oplegt aan verzoeker. De brief stelt nergens dat verzoeker deze arbeidskaart moet bekomen binnen drie maanden of zes maanden of op korte termijn.

De brief vermeldt wel dat hij een aanvraag dient te verrichten binnen de drie maanden hetgeen verzoeker heeft gedaan.

Dat de beslissing op dit punt dan ook tegenstrijdig is met de eerdere beslissing van 1 9.11.2012 terwijl de bestreden beslissing er naar verwijst.

Dat de motivering op dit punt dan ook onjuist is of minstens niet afdoende is daar de er geen rekening wordt gehouden met dit element van het dossier.

2. Wat betreft de motivering van de grond van de zaak

2.1 Vernietigde instructie

Verzoeker wenst eerst en vooral te stellen dat ondanks het feit dat de instructie vernietigd is en ondanks het feit dat de instructie niet kan dienen tot afwijzing van een aanvraag, gedaagde wel gehouden is de instructie toe te passen indien zij van toepassing is.

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd inzake de vernietiging:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (Rvs arrest 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Dat het belangrijk is te analyseren wat de inhoud van deze arresten is. Verzoeker betoogt dat de instructie inderdaad vernietigd werd door de Raad van State en dit omdat de instructie in essentie de wettelijke voorwaarde "buitengewone omstandigheden" heeft uitgehold. Dat de Raad van State niets heeft gezegd over de inhoudelijke bepalingen van de instructie, meer bepaald de criteria welke erin worden vermeld. Dat de Raad van State op dit punt ook geen kritiek kon uitten daar de gegrondheid van de aanvraag binnen de discretionaire bevoegdheid viel en valt van de Minister.

Dat het arrest van 05.10.2011 helemaal niet stelt dat de instructie niet meer mag worden gehanteerd maar stelt het arrest het volgende:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd. (Onderlijning door verzoeker toegevoegd)."

Dat dit concreet betekent dat gedaagde een aanvraag niet meer kan afwijzen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen. Dat gedaagde echter veel verder gaat en stelt dat de instructie niet meer van toepassing is quod certe non.

Dat gedaagde in haar samenwerking met het Kruispunt van Migratie heeft toegezegd dat zij de instructie zal blijven toepassen. Dat het kruispunt van migratie het volgende op haar website heeft gezet:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Het gevolg hiervan is echter dat er nog weinig controle mogelijk is of DVZ de (positieve) criteria van de instructie correct en gelijk toepast op al wie aan die criteria voldoet. In de negatieve beslissingen staat immers dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Samengevat gelden de criteria uit de instructie dus nog wel als positieve criteria, maar niet meer als negatieve criteria.

Dat derhalve gedaagde zelf te kennen geeft de instructie nog te zullen toepassen. Dat hieraan niets illegaal is (en de Raad van State heeft zo ook geoordeeld) voor zover zij blijft binnen haar discretionaire bevoegdheid.

Dit betekent zeer concreet dat gedaagde een dubbele beoordeling dient te maken namelijk enerzijds of verzoeker voldoet aan de instructie en anderzijds of de elementen aangereikt in het kader van de instructie an sich kunnen leiden tot een gegrondheidsbeslissing.

Dat gedaagde zeer zeker niet kan stellen dat zij deze instructie niet meer kan toepassen omdat zij vernietigd is. Dit is juridisch onjuist.

Het hoeft dan ook geen betoog dat zulks een motivering duidelijk een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers gedaagde zelf die aan verzoeker beloftes, toezeggingen en dergelijke heeft gedaan die zij zelfs na de vernietiging van de instructie heeft blijven toepassen. Voor zover men zou kunnen stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen herinnert verzoeker gedaagde aan dat zij niets verkeerd doet voor zover zij binnen haar eigen discretionaire bevoegdheid blijft. Dat bijkomend en niet in het minst zij verzoeker twee jaar heeft laten wachten op een eindbeslissing, verzoeker van wie zij zelf stelt dat het buitengewoon moeilijk is dat hij de aanvraag in het land van herkomst indient, die in het kader van een instructie werd voorgespiegeld. Dat zij derhalve toezeggingen heeft gedaan waarop zij thans terugkomt. Inderdaad gedaagde heeft een grote discretionaire bevoegdheid maar die gaat niet zover dat er willekeur kan heersen.

Dat de auditeur bij de Raad van State in haar advies in het arrest 217.532 van 24 januari 2012 het volgende stelde:

"Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt verweerde inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door verweerder evenwel dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Een ruime discretionaire bevoegdheid betekent echter niet dat verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van de zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen gis ware het nieuwe criteria voor een beoordeling ten grond van de regularisatieaanvraag , kan aan de verweerder geen willekeur worden verweten. " (onderlijning aangebracht door verzoeker)."

Door thans volledig af te wijken van haar eerder opgestelde beleidslijn, beloftes en toezeggingen etc maakt gedaagde nu net plaats voor willekeur en schendt zij het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel. Nogmaals en verzoeker kan dit niet genoeg bengdrukken, gedaagde kan de criteria in de instructie hanteren voor zover zij ze niet uitsluitend hanteert.

2.2. Wat betreft de verdere motivering

Dat de bestreden beslissing in essentie stelt dat verzoeker zijn illegaal verblijf aan zichzelf te danken heeft en dat hij bijgevolg zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Men stelt dat het feit dat hij nagelaten heeft zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten, cruciaal is om te besluiten, ondanks de lokale verankering, dat hij geen grond tot regularisatie kan krijgen en dit zonder meer.

Men kan niet naast het feit kijken dat verzoeker hier sedert 2004 verblijft wat in totaal bijna 10 jaar is.

Belangrijker is het echter wanneer men stelt dat verzoeker heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken. Immers verzoekers aanvraag van 15.12.2009 is nu net een poging om zijn verblijf te regulariseren waarmee hij zijn verblijf in kenbaar maakt.

De motivering van de bestreden is dan ook bijzonder tegenstrijdig wanneer men stelt dat verzoeker nagelaten heeft zijn verblijf in België kenbaar te maken, hetgeen hij juist doet door de aanvraag van 09.12.2009 in te dienen, in een poging zijn verblijf te regulariseren.

Het is trouwens geenszins verzoekers fout dat hij al meer dan twee jaar moet wachten op een beslissing van gedaagde zodat ook deze motivering genuanceerd dient te worden. Aanvraag waarvan gedaagde zelf uitdrukkelijk stelt dat verzoeker ze omwille van buitengewone omstandigheden niet kan indienen in zijn land van herkomst en dus waarvan gedaagde zelf te kennen geeft dat verzoeker inderdaad het land niet diende te verlaten om ze in te dienen."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij het volgende:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt zich de vraag waarom de buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn ter staving van de gegrondheid van de aanvraag. Verzoeker stelt dat verwerende partij gehouden is de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag ingediend werd tijdens de regularisatiecampagne van 2009, maar dat de bestreden beslissing werd genomen na de vernietiging van de instructie van 29 juli 2009.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk wat hij bedoeld met de stelling dat de buitengewone omstandigheden als grond voor regularisatie moeten dienen.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd is en bijgevolge geen geldige rechtsbron meer is.

In zijn aanvraag 9bis stelde verzoeker dat zijn ouders verblijfsrecht hebben in België, maar hij maakte niet duidelijk waarom dit element volgens hem een grond tot - regularisatie is.

Uit de getuigenverklaringen toegevoegd aan de aanvraag blijkt dat verzoeker sinds 2004 in België woont, hetgeen betekent dat hij 5 jaar na zijn binnenkomst voor de eerste keer een aanvraag 9bis heeft ingediend.

Verzoeker verbleef gedurende 5 jaar illegaal in het Rijk. Uit het illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Verzoeker legde een arbeidsovereenkomst voor maar in de brief van de verwerende partij, verstuurd aan verzoeker op 19.11.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat verwerende partij instructies zal geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving n het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit het schrijven van het Vlaams gewest van 11.04.2013 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd wordt. Verzoeker is niet in staat deze vaststelling te betwisten.

De machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet is een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

De staatssecretaris voor het asielbeleid mag in individuele gevallen oordelen het verblijfsrecht toe te kennen op basis van eigen redelijk verantwoorde inzichten, maar mag geen algemeen bindende regels opstellen voor de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 9bis Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan een aanvraag tot machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard.

De vernietigde instructie van de staatssecretaris heeft specifieke humanitaire situaties omschreven waarin de toekenning van een machtiging tot verblijf is gerechtvaardigd en waarin de vreemdelingen vrijgesteld worden van het leveren van bewijs van buitengewone omstandigheden, terwijl dit slechts de taak van de wetgever is.

Arresten waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aangesloten heeft bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris en naar zijn discretionaire bevoegdheid heeft verwezen om zich op de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009 te steunen werden reeds vernietigd door de Raad van State omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op die manier toegelaten heeft dat er bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd (RvS, nr. 215.571 van 5 oktober 2011, XXX).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling 'van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet. Bovendien dateert verzoekers aanvraag van 16 december 2009, terwijl reeds bij arrest d.d. 9 december 2009 van de Raad van State, de instructie vernietigd werd. De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster kennelijk voorbij gaat aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker, gelet op de door hem aangevoerde elementen, in aanmerking komt voor regularisatie, zonder beroep te doen op de criteria van de instructie.

Het middel is ongegrond."

3.3 In het middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betwist dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is. Verzoeker wijst er in dat opzicht onder meer op dat in de bestreden beslissing in essentie wordt gesteld dat verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht zodat de lokale verankering niet kan weerhouden worden. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het feit dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren cruciaal is om te besluiten dat hij geen grond tot regularisatie kan krijgen. Volgens verzoeker kan men nochtans niet naast het feit kijken dat hij al sinds 2004 in het Rijk verblijft. Hij kan niet volgen dat hij geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen, nu net zijn aanvraag van december 2009 die poging is om zijn verblijf te wettigen. Hij meent dan ook dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is wanneer men stelt dat verzoeker geen poging heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De motivering van een bestuurshandeling moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (naar analogie RvS 30 juni 1993, nr. 43.560, De Bouck, RW 1994-95, noot I. Opdebeek). (Zie ook I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 2013, 151.)

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

Zoals blijkt, bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid waardoor de motiveringsplicht strenger kan worden opgevat.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft beroepen op zijn langdurig ononderbroken verblijf en zijn duurzame lokale verankering in België. Dit langdurig verblijf en deze duurzame lokale verankering worden door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet betwist. De gemachtigde heeft evenwel geoordeeld dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden omdat verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing in dat opzicht op dat verzoeker zich diende te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de bewering van de gemachtigde dat verzoekers langdurig verblijf en zijn duurzame lokale verankering onmogelijk tot regularisatie kunnen leiden, omdat zij voortvloeien uit verzoekers bewuste houding om in een illegale en precaire situatie te verblijven, niet het enige motief is, maar wel een cruciaal en determinerend motief vormt dat de bestreden beslissing schraagt. De Raad kan *in casu* verzoeker volgen waar hij wijst op de tegenstrijdigheid tussen het feit dat de gemachtigde verzoeker verwijt geen enkele verblijfsaanvraag ingediend te hebben om zijn verblijf te wettigen, terwijl de aanvraag van december 2009, die het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, nu net de poging is zijn verblijf te regulariseren. De gemachtigde lijkt in de bestreden beslissing te doelen op het feit dat aan de aanvraag van december 2009 nog een bijkomende aanvraag had moeten voorafgaan.

Dit is eveneens wat blijkt uit de interpretatie van verweerder in de nota waar verweerder stelt dat uit het illegaal verblijf gedurende 5 jaar in het Rijk geen rechten kunnen worden geput. Evenwel kan nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat de lokale verankering die tot stand is gekomen tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Ten overvloede weze opgemerkt dat een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde motiveert dan ook niet op afdoende wijze door *in casu* de elementen die wijzen op duurzame lokale verankering en langdurig verblijf in het Rijk niet te aanvaarden hoewel ze niet worden betwist, louter omdat verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en in het verleden geen extra verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen terwijl nu net de aanvraag van 15 december 2009 die poging was.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd en bijgevolg artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schendt.

Het onderdeel van het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN